

Sygn. akt III K 447/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant: Mateusz Dobczyński, stażysta Albert Twaróg, stażysta Krzysztof Arasim,

przy udziale Prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.01.2016r., 18.03.2016r., 9.05.2016r. 6.07.2016 r., 10.10.2016r., 28.11.2016r.

sprawy

A. G.,

c. W. i G. z d. K.

ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

w dniu (...) w W., umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Prawa o Ruchu Drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (I badanie: 0,30 mg/l; II badanie 0,30 mg/l na wydychanym powietrzu) kierowała samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżoną A. G. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu przy czym ustala, że wskazane w zarzucie stężenie dotyczy alkoholu w wydychanym powietrzu i że oskarżona prowadziła pojazd w ruchu lądowym i za to, na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje ją i wymierza jej karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej A. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej A. G. świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonej A. G. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania jej prawa jazdy w sprawie od (...)do dnia (...);

V. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej A. G. kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 419,70 zł (czteryście dziewiętnaście złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 447/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu (...) ok. godz. (...) A. G. kierując samochodem osobowym V. (...) o nr rej. (...) wyjechała z miejsca zamieszkania udając się do pracy. Oskarżona kierując pojazdem znajdowała się w stanie nietrzeźwości. Ok. godz. (...) jadąc Aleją (...) została zatrzymana przez funkcjonariuszy Policji do kontroli. Oskarżoną poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu A. I.. Pierwsze badanie o godz. (...) wykazało 0,30 mg/l, drugie o godz. (...) - 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżona została następnie poddana badaniu urządzeniem stacjonarnym Alkomat A 2.0, gdzie badanie w pierwszym pomiarze o godz. (...) wykazało 0,15 mg/l, a w drugim pomiarze o godz. (...) - 0,14 mg/l w wydychanym powietrzu. Oskarżona do protokołu badania podała, że spożywała piwo w ilości 1 litra o godz. (...) poprzedniego dnia.

Oskarżonej zostało zatrzymane prawo jazdy kat B.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowe wyjaśnienia oskarżonej A. G. (k. 154-155), zeznania świadka I. K. (k. 9v), protokół użycia alkosensora wraz z wydrukami (k.2-2v), protokół użycia alkomatu wraz z wydrukami (k.4-4v), świadectw wzorcowania (k.3-3v, 5-5v), opinię pisemną i ustną uzupełniającą biegłego z zakresu toksykologii Z. W. (k. 162-172, 196-200).

Oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej poza kwestią jej przekonania o stanie trzeźwości. Wyjaśnienia oskarżonej w tym względzie są sprzeczne nie tylko z wynikami badań alkosensorem i alkomatem, ale także zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Jak wynika bowiem z wyjaśnień samej oskarżonej poprzedniego dnia do późnych godzin wieczornych spożywała ona alkohol, a następnie zaledwie po kilku godzinach prowadziła pojazd. Nadto z opinii biegłego Z. W. wynika, że niewiarygodne jest, aby osoba, która sporadycznie – okazjonalnie spożywa alkohol, nie odczuwała skutków jego spożycia mając stężenie alkoholu na poziomie 0,30 mg/l w wydychanym powietrzu. Przekonanie oskarżonej o stanie swojej trzeźwości stanowi jedynie przyjętą przez nią linię obrony, mającą na celu złagodzenie jej winy. Nadto nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonej co do okoliczności spożywania alkoholu. Są one w tym względzie sprzeczne z opinią biegłego, albowiem biegły wskazał, że przy takich jak podała oskarżona czasie i ilości spożytego alkoholu o godz. (...), kiedy została poddana pierwszemu badaniu winna mieć już wynik 0,00 alkoholu w wydychanym powietrzu, tymczasem oskarżona jeszcze przy kolejnych badaniach, już urządzeniem stacjonarnym, o godz. (...) i (...) wykazywała wynik 0.15 i 0.14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka I. K., gdyż są one logiczne i korelują z wyjaśnieniami oskarżonej, a także znajdują potwierdzenie w dowodzie z badania alkosensorem i alkomatem. Świadek zetknął się z oskarżoną w ramach pełnienia czynności służbowych, nie miał żadnych motywów, aby zeznawać niezgodnie z prawdą.

Sąd jako pełną, rzetelną i fachową ocenił opinię biegłego z zakresu toksykologii Z. W.. Biegły w sposób obszerny i szczegółowy odniósł się do postawionego mu przez Sąd pytania, wyjaśniając możliwe przyczyny tożsamości dwóch pierwszych wyników badań jak i kwestię spadku zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu podczas badania alkomatem. W ten sam sposób należało ocenić uzupełniającą ustną opinię biegłego.

W ocenie Sądu brak było podstaw, aby kwestionować autentyczność, czy wartość dowodową pozostałych dokumentów służących ustaleniu stanu faktycznego w postaci: protokołu użycia alkosensora wraz z wydrukami, świadectw wzorcowania, protokołu użycia alkomatu wraz z wydrukami albowiem zostały one sporządzone przez właściwe organy, w granicach ich kompetencji oraz w przypisanej prawem formie. Oba urządzenia do badania trzeźwości w chwili ich użycia posiadały aktualne świadectwa wzorcowania, a biegły zaopiniował, że bezpodstawne jest podważanie prawidłowości działania analizatorów, gdyż w przypadku awarii kwestia ta jest natychmiast sygnalizowana przez urządzenie, które nie wydaje wówczas także wydruku badania.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178 a § 1 kk.

Artykuł ten stanowi, że karze grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2 podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 kk stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg/l albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Bezspornym jest w sprawie, że A. G. w dniu (...) kierowała pojazdem mechanicznym tj. samochodem V. (...) w ruchu lądowym jadąc Al. (...). Fakt ten nie był kwestionowany przez żadną ze stron postępowania i znajduje oparcie w dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonej oraz zeznań funkcjonariusza Policji.

Za udowodniony należy uznać także fakt, iż oskarżona prowadząc pojazd znajdowała się w stanie nietrzeźwości, którego definicja została przytoczona wyżej.

Pierwsze badanie oskarżonej alkosensorem wykonane po zatrzymaniu jej do kontroli wykazało 0,30 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Co prawda drugi wynik był tożsamy, co w ocenie biegłego mogło wskazywać na różne tego przyczyny tj. bądź wyrównanie stężeń bądź cofnięcie treści żołądkowej. W ocenie Sądu jednak nie dyskwalifikuje to obu badań. Wskazać wszak trzeba, że u oskarżonej przeprowadzono dwa badania w odstępie 17 minut. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania sprawności alkosensora, którym przeprowadzono badanie i trudno przyjąć, że oba wyniki wskazujące poziom alkoholu na poziomie 0,30 mg/l były obarczone błędem.

Uzyskanego wyniku badania w wysokości 0,30 mg/l nie podważają, w ocenie Sądu wyniki badania alkometrem wykonane o godz. (...) i (...), których porównanie z pierwszymi dwoma wynikami wskazuje, że tempo metabolizmu alkoholu etylowego u oskarżonej przekracza granicę 0,2 ‰ na godzinę. Podnieść jednak należy, że z opinii biegłego wynika, iż w przypadku dokonywania obliczeń retrospektywnych i prospektywnych istnieją wątpliwości interpretacyjne dotyczące zakresu korelacji wyników obliczeń teoretycznych, wynikających z przyjęcia średnich parametrów objętości dystrybucji w odniesieniu do badanych przypadków, zróżnicowanych indywidualnymi stanami i możliwościami metabolizmu. Biegły wskazał bowiem, że stężenie alkoholu we krwi zależy od wielu czynników tj. od rodzaju wypitego alkoholu, czasu w jakim alkohol jest spożywany i porcji przyjmowanych jednorazowo, wpływu pokarmu i wypełnienia żołądka, budowy ciała. Biegły zaopiniował uzupełniająco, że w przedziale czasowym między pierwszym badaniem alkosensorem i pierwszym badaniem alkometrem stała szybkość eliminacji nie odbiega od przyjętych wartości dla populacji kaukaskiej czyli mieści się w widełkach 0,1 – 0,25 promila alkoholu na godzinę. Stąd też biegły wskazał, że eliminacja alkoholu u oskarżonej pomiędzy godz. (...) a (...) przebiegała w sposób liniowy ze stałą szybkością eliminacji na poziomie 0,23 promila na godzinę.

W tym miejscu należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 3 listopada 2010r. w sprawie IV KK 165/10, Biul.PK 2010/8/9) które Sąd Rejonowy w całości podziela. W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy uznał, że „ definicja legalna ma charakter normatywnie wiążący, toteż żadne akty prawne niższego rzędu (rozporządzenia ministrów, zarządzenia Komendanta Głównego Policji) nie mogą określać "stanu nietrzeźwości" w sposób odmienny, niż to uczynił ustawodawca w (art. 115 § 16 k.k.). Tym samym nie do zaakceptowania jest pogląd, że dopiero wskazanie urządzenia pomiarowego na wartość 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pozwala na uznanie przekroczenia ustawowego progu "stanu nietrzeźwości", skoro próg został przez ustawodawcę jednoznacznie określony zawartością przekraczającą 0,25 mg alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza lub prowadzącą do stężenia tę wartość przekraczającego. Wobec braku dowodów pozwalających na zakwestionowanie rzetelności i wiarygodności wykonanych pomiarów, jak też sprawności samego urządzenia pomiarowego, nie istnieje powód podważenia uzyskanego wyniku, a w konsekwencji tego ewentualne odwołanie się do zasady określonej w art. 5 § 2 k.p.k”.

Oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego jej czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonej winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżona jest osobą pełnoletnią, miała pełną zdolność rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżona wiedziała, że poprzedniego dnia zaledwie kilka godzin przed wyruszeniem samochodem spożywała alkohol, znała działanie alkoholu na organizm człowieka, wiedziała, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione.

W ocenie Sądu oskarżona jako osoba dorosła i normalnie funkcjonująca w społeczeństwie doskonale zdawała sobie sprawę z działania alkoholu na organizm człowieka, zaś zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego pozwalają zasadnie twierdzić, iż oskarżona przynajmniej przewidywała i godziła się na to, że spożyty przez nią alkohol spowoduje stan nietrzeźwości w przypadku podjęcia prowadzenia pojazdu w dość krótkim czasie od jego spożycia w sytuacji, gdy dodatkowo nie spożywała tego dnia dużej ilości pokarmów, a po konsumpcji alkoholu oraz podjęciem kierowania pojazdem w ogóle niczego nie jadła.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę.

Sąd uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej będzie kara grzywny w liczbie 100 stawek dziennych. Wybierając najłagodniejszy wymiar kary Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonej, wysokość stężenia alkoholu w organizmie, która przekraczała wprawdzie dopuszczalny poziom, ale jednak nie dość znacznie, jak również przyznanie się oskarżonej do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, że oskarżona kierowała pojazdem we wczesnych godzinach porannych jedną z głównych, ruchliwych ulic (...) jaką jest Al. (...), będąc po niedługim nocnym odpoczynku (wskazała, że wróciła do domu ok. (...)a już o (...) musiała wstać), kiedy widoczność i zdolności psychoruchowe człowieka są ograniczone. Zważyć należy, że zawartość alkoholu na poziomie już 0,3 promila, powoduje u kierowcy rozproszenie uwagi. Negatywne zaś skutki alkoholu na zachowanie kierowcy zwiększają się przy wyższym stężeniu alkoholu we krwi. Stężenie alkoholu na poziomie 0,8 promila a więc nieco tylko wyższym niż wynik pierwszych badań oskarżonej powoduje już upośledzenie koordynacji ruchowo – wzrokowej i obniżony krytycyzm. Sąd wziął również pod uwagę nagminność tego typu przestępstw zarówno w obszarze właściwości Sądu orzekającego jak i w całym kraju. Zdaniem Sądu kara w takim wymiarze jest adekwatna, sprawiedliwa i uświadomi oskarżonej jak i środowisku, w którym żyje, naganność zachowania polegającego na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Ustalając wysokość jednej stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę sytuację rodzinną – majątkową oskarżonej, który obecnie przebywa na urlopie macierzyńskim, ale uzyskuje dochody z działalności gospodarczej.

Sąd na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonej obowiązkowe świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Orzeczenie zakazu prowadzenia przez oskarżoną pojazdów mechanicznych było obowiązkowe w świetle dyspozycji art. 42 § 2 kk. Sąd orzekł ten środek karny na minimalny przewidziany przepisami okres 3 lat. Środek karny ma stanowić nie tylko represję dla sprawcy, ale przede wszystkim ma spełniać rolę prewencyjną, stanowiąc gwarancję zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego poprzez wyeliminowanie z ich grona pijanych kierowców.

Na poczet orzeczonego zakazu stosownie do treści art. 63 § 4 kk Sąd zaliczył oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia (...)do (...);

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłatę od wymierzonej kary grzywny oraz pozostałe koszty sądowe, na które składają się koszty zaistniałe w postępowaniu przygotowawczym oraz koszty doręczeń, karty karnej i opinii biegłego powstałych w postępowaniu przed sądem.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.